

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 885²

Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Μαθ. 9,1-8)
4 Αὐγούστου 2024 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Διπλοῦν θαῦμα

«Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου... Ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου» (Μαθ. 9,2,6)

Ἀρχίζω τὴν ὁμιλία μὲ μιὰ λέξι, ποὺ ἐκφράζει ὅ,τι μέγα καὶ εὐγενές, ὅ,τι ὑψηλὸ καὶ ὠραῖο. Καὶ ἡ λέξι αὐτὴ εἶνε «**Χριστός**».

Ἦ ὁ Χριστός! Εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα, «ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος» (Ἀπ. 21,6· 22,13). Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ πᾶν. **Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπήσετε** παραπάνω ἀπὸ τὸν ἄντρα σας, παραπάνω ἀπὸ τὴ γυναῖκα σας, παραπάνω ἀπὸ τὰ παιδιὰ σας, παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα σας, παραπάνω ἀπ' ὅλα. Καὶ ἀλλοίμονο ἂν δὲν τὸν ἀγαπήσουμε· θὰ εἴμαστε ἀξιοκατάκριτοι. Θέλω νὰ πιστεύω, ὅτι ἀνάμεσά σας δὲν ὑπάρχει γλῶσσα ποὺ ἀσεβεῖ ἢ βλαστημᾷ τὸ ὄνομά του. Ὅποιοι βλαστημοῦν τὸ Χριστό, δὲν ἀξίζει νὰ λέγωνται ἄνθρωποι.

Ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος· **εἶνε Θεός**. -Ἐμεῖς δὲν τὸ πιστεύουμε, λένε οἱ ἄπιστοι, θέλουμε ἀποδείξεις. Τοὺς ἀπαντοῦμε· Ὑπάρχουν μύριες ἀποδείξεις γιὰ τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ **τρανὴ ἀπόδειξι εἶνε τὰ θαύματα**, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, εἰς πείσμα τῶν ἐχθρῶν του, ὁ Χριστός. Ζωντανὴ εἶνε ἡ πίστι μας. Ἀληθινός, μέγας καὶ ὑψηλὸς εἶνε ὁ Θεός μας. «*Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια*» μόνος (Ψαλμ. 76,14-15).

Ἐνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ διηγεῖται τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· **ἓνα θαῦμα διπλό**. Τί θὰ πῆ αὐτό; Τὸ ἐξηγῶ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε διπλός, ὀρατὸς καὶ ἀόρατος· ἔχει ὕλικὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ ἄφθαρτο πνεῦμα.

Τὸ κορμί μας εἶνε φθαρτό («*Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση*»-Γέν. 3,19), ἀποτελεῖται ἀπὸ ὕλικὰ στοιχεῖα. Ἄν πάρουν οἱ ἐπιστήμονες τὸ σῶμα στὸ χημεῖο καὶ τὸ ἀναλύσουν, ἀποτελεῖται ἀπὸ φθηνὰ ὕλικά. Τὸ νερό, ποὺ ἔχει, καλύπτει τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τοῦ σώματος. Ἐχει ἐπίσης λίπος ὅσο γιὰ νὰ γίνουν λίγα σαπούνια. Ἐχει σίδερο ὅσο γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα καρφί. Ἐχει

ἀσβέστιο, ὅσο γιὰ ν' ἀσπρίσης ἓνα δωμάτιο. Ἐχει φωσφόρο ὅσο γιὰ νὰ γίνουν τέσσερα - πέντε κουτιὰ σπέρτα. Ἐχει μόλυβδο ὅσο γιὰ νὰ γίνουν μερικὰ μολύβια. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Ἄς πάρη λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη τὰ στοιχεῖα αὐτά, ἀφοῦ τὰ γνωρίζει, καὶ ἄς κάνη τὸν ἄνθρωπο. Μπορεῖ; Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ· οὔτε ἓνα μάτι, οὔτε ἓνα αὐτί, οὔτε ἓνα πνευμόνι, οὔτε μία καρδιά. Ἐχει μεγαλεῖο τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Καὶ μόνον αὐτὸ φτάνει ν' ἀποδείξῃ τὴ θεότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμα ὑπάρχει καὶ **τὸ πνεῦμα**. Καὶ ὅπως κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχει σῶμα, ἔτσι δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ καὶ γιὰ τὸ ἄλλο συστατικὸ μὲ τὴν ἀνυπολόγιστη ἀξία, τὴν **ψυχὴ** δηλαδή. Πολλοὶ λένε, ὅτι πείθονται μόνον γιὰ ὅ,τι βλέπουν, ἐνῶ ἡ ψυχὴ δὲν φαίνεται... Πόσα ὅμως πράγματα τὰ πιστεύουμε ἐνῶ δὲν τὰ βλέπουμε! Βλέπουμε τὸν ἡλεκτρισμό; καὶ ὅμως κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει γι' αὐτόν. Ἄν ἀμφιβάλλῃ καὶ πιάσῃ τὰ καλώδια, κἀκε. Βλέπουμε τὸ μαγνητισμό; καὶ ὅμως δὲν ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὴν ὑπαρξί του, βλέποντας τὴν πυξίδα. Καὶ τόσα ἄλλα ἔτσι τὰ πιστεύουμε. Καὶ ἡ ψυχὴ εἶνε βέβαια ἀόρατη, ἔχει ὅμως ἐκδηλώσεις ποὺ εἶνε ὀρατές. Ἡ ψυχὴ σκέπτεται, αἰσθάνεται, ἐνεργεῖ, ἐκλέγει τὸ κακὸ ἢ τὸ καλόν. Κ' ἐδῶ εἶνε τὸ μυστήριον· ἄλλος ἐκλέγει τὸ καλὸ καὶ γίνεται ἄγγελος ἐπὶ τῆς γῆς, ἄλλος τὸ κακὸ καὶ γίνεται Ἰούδας. Καὶ κάποτε οἱ ἄνθρωποι διάλεγαν περισσότερο τὸ καλόν, καὶ ἡ γῆ ἦταν παράδεισος· τώρα ὅλοι σχεδὸν διαλέγουμε τὸ κακόν, καὶ ἡ γῆ ἔγινε κόλασι.

Διπλὸς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος. Ἐχει σῶμα καὶ ψυχὴ. **Ἀνώτερη ἀπὸ τὸ σῶμα εἶνε ἡ ψυχὴ**. Μὰ ἐμεῖς μόνον γιὰ τὸ κορμί, μόνον γιὰ τὸ τομάρι μας, φροντίζουμε. Τὰ πάντα κάνουμε γι' αὐτό. Καὶ δὲν εἶπε κανεὶς νὰ μὴ προσέχουμε τὸ σῶμα, ἀφοῦ κι αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸ ἔδωκε. Ἄλλ' ἐὰν μία

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 992 ²	Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου (Ματθ. 9,27-35) 11 Αὐγούστου 2024 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ δύναμις τοῦ «Κύριε, ἐλέησον»

«Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυΐδ» (Ματθ. 9,27)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 9,27-35). **Τί εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο;** Τὸ πιὸ ὠραῖο βιβλίον τοῦ κόσμου. Χαλίκια εἶνε τὰ ἄλλα βιβλία, διαμάντι εἶνε αὐτό. Ὅπου διαβάζεται καὶ ἐφαρμόζεται τὸ Εὐαγγέλιο, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀσφάλεια. Ὅπου ὑπάρχει Εὐαγγέλιο, διάβολος δὲν πατάει.

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο; Λέει, ὅτι σὲ κάποια πόλι ἦταν **δυὸ** δυστυχισμένοι ἄνθρωποι. Δυστυχισμένοι, διότι δὲν εἶχαν ὑγεία· εἶχαν χάσει τὸ φῶς τους, ἦταν **τυφλοὶ**. Ζοῦσαν μέσα σ' ἕνα σκοτάδι. Δὲν μπορούσαν νὰ διακρίνουν πότε τελειώνει ἡ νύχτα κι ἀρχίζει ἡ μέρα.

Ἡ **ὑγεία** εἶνε σπουδαῖο ἀγαθό, ἀνεκτιμήτου ἀξίας. Ἐὰν σ' ἕνα τυφλὸ πῆς «ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ προτιμᾶς, ἕνα πουγγὶ λίρες ἢ νὰ δῆς τὸ φῶς σου;», ἐκεῖνος ἀσφαλῶς θὰ προτιμήσῃ νὰ δῆ τὸ φῶς του. Πρέπει νὰ χάσῃ κανεὶς τὴν ὑγεία, γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τί εἶχε. Γι' αὐτὸ νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες στὸ Θεό.

Ἐν τούτοις **ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀχάριστος**· ἕνα εὐχαριστῶ δὲν λέει στὸ Μεγαλοδύναμο. Τὸ σκυλί, ἕνα κόκκαλο τοῦ πετᾶς καὶ κουνάει τὴν οὐρά του, σὰν νὰ σοῦ λέῃ· Ἀφεντικό, σ' εὐχαριστῶ! Κι ὁ ἄνθρωπος; Ὅχι εὐχαριστῶ δὲν λέει, ἀλλὰ καὶ βλαστημάει μέρα - νύχτα Χριστό, Θεό, ἁγίους, ὅλα τὰ ἱερὰ καὶ ὄσια.

Οἱ δυὸ τυφλοὶ λοιπὸν ἦταν δυστυχεῖς. Στέκονταν σ' ἕνα σταυροδρόμι, φώναζαν στοὺς διαβάτες καὶ περιμέναν βοήθεια. Ἦταν φτωχοί, δὲν μπορούσαν νὰ δουλέψουν. Ἀλλὰ, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ὑπομονῆς καὶ μέσα στοὺς χιλιάδες περαστικούς, νὰ καὶ Ἕνας – ὦ Θεέ μου αὐτὸς ὁ Ἕνας! Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε τὰ ὠραιότερα λόγια κ' ἔκανε τὰ μεγαλύτερα θαύματα. Ὅπου ἄγγιζε τὸ ἅγιό του χέρι τυ-

φλοὶ ἔβρισκαν τὸ φῶς τους, κουφοὶ ἄκουγαν, παράλυτοι σηκώνονταν ἀπ' τὰ κρεβάτια, δαιμονιζόμενοι ἀπαλλάσσονταν ἀπὸ τὰ δαιμόνια, νεκροὶ ἀνασταίνονταν ἀπὸ τοὺς τάφους. Ποιὸς εἶνε αὐτός; **Ὁ Χριστός!** Τ' ὄνομά του εἶνε τὸ γλυκύτερο ὄνομα στὸν κόσμον. Ἀκούς τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ σου, τῆς γυναίκας σου, τοῦ συγγενοῦ σου, καὶ συγκινεῖσαι· ἀκούς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ –ἀλλοίμονο– δὲν συγκινεῖσαι. Εἶσαι ἀγνώμων καὶ ἀχάριστος. Χριστός, ὄνομα γλυκύ, φωτιὰ ἀνάβει στὶς εὐγενεῖς καρδιές. Ἀλλὰ σήμερα οἱ καρδιές εἶνε κρύες, μπουζί, Βόρειος Πόλος· δὲν αἰσθάνονται πλέον τὴν ἔλξι καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστό.

Ὁ Χριστός, λοιπὸν, ἐρχόταν. Οἱ δύο τυφλοὶ ἀκοῦνε θόρυβο. –Τί συμβαίνει; ρωτοῦν. –Ὁ Χριστὸς περνάει, τοὺς ἀπαντοῦν. –Ὁ Χριστός; Μοναδικὴ εὐκαιρία! Νά, εἶπαν μέσα τους, αὐτὸς θὰ μᾶς κάνῃ καλά. Καὶ τότε φώναξαν δυνατὰ· **«Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυΐδ»** (Ματθ. 9,27). Εἶπαν, δηλαδῆ, αὐτὸ ποὺ λέμε κ' ἐμεῖς στὴν ἐκκλησία. Ἄν προσέξετε, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἀρχίζει ἡ θεία λειτουργία μέχρι τὸ τέλος, πάνω ἀπὸ 50 φορές λέμε τὸ **«Κύριε, ἐλέησον»**. Ἀλλὰ ἐμεῖς τὸ λέμε χωρὶς συναίσθησι. Πόση διαφορά ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ δικό μας **«Κύριε, ἐλέησον»** καὶ στὸ **«ἐλέησον»** ποὺ εἶπαν αὐτοί! Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐρωτᾷ· –Πιστεῦετε, ὅτι ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς κάνω καλά; –«Ναί, Κύριε» (ἔ.ἀ. 9,28), καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ἔχουμε· πιστεύουμε ἐκατὸ τοῖς ἐκατό, ὅτι ἐσὺ μπορεῖς νὰ μᾶς κάνῃς καλά. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς ἔβαλε τὸ ἅγιο χέρι του πάνω στὰ κλεισμένα μάτια τους, καὶ –ὦ τῶν θαυμάτων σου, Ἰησοῦ Χριστέ!– τὰ μάτια ἀνοιξαν. Καὶ οἱ τυφλοὶ εἶδαν ἥλιο, φεγγάρι, ἀστέρια, δέντρα, ποτάμια, λίμνες..., ὅλο τὸν ὠραῖο κόσμον. Ἦταν ὅλο χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι. Ἐπεσαν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν εὐχαρι-

στοῦσαν. Καὶ μολονότι ὁ Χριστὸς εἶπε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανένα τίποτα, αὐτοὶ ἔγιναν σάλπιγγες καὶ διακήρυξαν παντοῦ τὸ θαῦμα του.

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τί μᾶς διδάσκει; Πολλά. Ἄλλ' ἐγὼ ἀπ' ὅλα ἐπιθυμῶ νὰ κρατήσουμε τὸ ἐξῆς. Εἶπαν οἱ δύο τυφλοὶ τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*». Ἄχ νὰ λέγαμε κ' ἐμεῖς τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» ὅπως ἐκεῖνοι! Ὅπως τὸ λέμε τώρα, δὲν γίνεται τίποτα. Τὸ ψάλλει ὁ ψάλτης, τὸ λέει ὁ παπᾶς, μὰ μόνο τὸ κορμί μας εἶνε ἐκεῖ· ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἔξω. Εἴμαστε παρόντες μόνο σωματικά· ψυχικὰ βρισκόμαστε μακριά. Πῶς καταντήσαμε, ἀγαπητά μου ἀδέρφια! Φύγαμε ἀπὸ τὴν ὠραία μας θρησκεία, ἀφήσαμε τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ καὶ αἰώνια πράγματα. Ἄλλοτε οἱ ὀρθόδοξοι, καὶ ὑπὸ ἀντιχριστιανικὰ καθεστῶτα, λέγανε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» καὶ κλαίγανε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Τὸ ἔλεγον μὲ πίστι, ὅπως οἱ τυφλοὶ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

Τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» **ἔχει μεγάλη δύναμι.**

Τελειῶνω, ἀγαπητοί μου, μὲ κάτι ποῦ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Ἦταν, λέει, σ' ἓνα βουνό, ἓνας τσοπάνος. Μιά μέρα λέει στὸν πατέρα του· Βαρέθηκα νὰ φυλάω πρόβατα, θὰ φύγω· **θέλω νὰ γίνω βασιλιάς**, ν' ἀπολαύσω κ' ἐγὼ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου... Καὶ παρὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ πατέρα του ἄφησε τὸ μαντρί κ' ἔφυγε. Στὸ δρόμο συνάντησε μιὰ σπηλιά, ὅπου κατοικοῦσε ἓνας μάγος. Μπήκε μέσα, πλησίασε τὸ μάγο, καὶ τοῦ λέει· –Ἐγὼ ἄφησα τὸ μαντρί καὶ θέλω νὰ γίνω βασιλιάς. Τί πρέπει νὰ κάνω; –Θὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ θὰ μ' ἀκούσης; θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ πῶ; –Βεβαίως, λέει, πρόθυμος εἶμαι. –Λοιπὸν θὰ πάρης αὐτὸ τὸ χαρτί, θὰ πᾶς στὸ νεκροταφεῖο τὰ μεσάνυχτα, κι ὅταν τὸ ρολοὶ χτυπήσῃ δώδεκα θὰ τὸ ρίξεις πάνω στὰ μνήματα. Ἀλλὰ ὅ,τι γίνῃ μὴ φοβηθῆς. –Δὲ φοβᾶμαι τίποτα. Πῆρε τὸ μαγικὸ χαρτί καὶ τὰ μεσάνυχτα, πού ἔταν ἡσυχία, νάτος ὁ τσοπάνος στὰ μνήματα. Ὅταν σήμανε δώδεκα, ρίχνει τὸ χαρτί πάνω στὰ μνήματα. Ὡ Θεέ μου τί ἔγινε! Ἦρθαν οἱ δαίμονες καὶ οὐρλιαζαν σὰν χίλιοι λύκοι καὶ τσακάλια, λιοντάρια καὶ τίγρεις· σειόταν ἡ γῆ. Τρόμος καὶ φόβος τὸν κατέλαβε. Τότε θυμήθηκε τὴν γιαγιά του –μεγάλο πρᾶγμα ἡ γιαγιά–, ποῦ ὅταν τὸν εἶχε στὰ γόνατα τοῦ ἔλεγε· Παιδάκι μου, ὅταν δῆς κίνδυνο, γονάτισε κάνε τὸ σταυρό σου καὶ πές τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*». Γονάτισε λοιπὸν, **ἔκανε τὸ σταυρό του** καὶ εἶπε μὲ δάκρυα «*Κύριε, ἐλέησον*». Ἀμέσως οἱ δαίμο-

νες σκόρπισαν. Τὸ πρῶν πῆγε στὴ σπηλιά τοῦ μάγου. –Τί ἔγινε; λέει. –Ἐρριξα τὸ χαρτί, μὰ οἱ δαίμονες χάλασαν τὸν κόσμον· τέτοιο πρᾶγμα δὲν ξανάκουσα. –Καὶ τί ἔκανες; –Φοβήθηκα, ἔκανα τὸ σταυρό μου, εἶπα «*Κύριε, ἐλέησον*», κ' ἔφυγαν τὰ δαιμόνια. –Βρὲ βλάκα, δὲν ξέρεις πῶς ὁ σταυρὸς διώχνει τὰ δαιμόνια; Τώρα τί νὰ σὲ κάνω; –Θέλω νὰ γίνω βασιλιάς. –Ἄφοῦ ἐπιμένεις, θὰ σοῦ πῶ κάτι ἄλλο. Θὰ πᾶς κάτω στὸ χωριό, θὰ βρῆς ἓνα μωρὸ στὴν κούνια, καὶ θὰ τὸ σφάξῃς. –Θὰ τὸ σφάξω; –Θὰ τὸ σφάξῃς καὶ θὰ μοῦ φέρῃς τὸ αἷμα του· τὸ χρειάζομαι γιὰ τὰ μάγια. (Καὶ σήμερον οἱ σατανιστὰὶ σφάζουν μικρὰ παιδιὰ). Ὁ τσοπάνος νίκησε τοὺς δισταγμούς, βρῖσκει ἓνα παιδί μόνον τοῦ στὴν κούνια, τὸ ἀρπάζει, **τὸ σφάζει σὰν ἀρνάκι**, παίρνει τὸ αἷμα του καὶ τὸ φέρνει στὴ σπηλιά. Τοῦ λέει ὁ μάγος· –Πάρε τώρα τὸ χαρτί καὶ πήγαινε πάλι στὰ μνήματα. Πῆγε, καὶ στίς δώδεκα ἡ ὥρα πετάει τὸ χαρτί πάνω στὰ μνήματα. Ἄρχισαν πάλι οἱ δαίμονες νὰ οὐρλιάζουν. Φοβήθηκε, γονάτισε, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ εἶπε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*». Μὰ τίποτα· **τὰ δαιμόνια δὲν ἔφευγαν.** Τὸ εἶπε δύο, τρεῖς, δέκα, ἑκατό, χίλιες φορές· τὰ δαιμόνια δὲν ἔφευγαν. Γιατί; Εἶστε ἔξυπνοι καὶ καταλαβαίνετε. Τὴν πρώτη φορὰ τὸν ἄκουσε ὁ Θεός, γιατί τὰ χέρια του ἦταν καθαρὰ· τὴν ἄλλη φορὰ **τὰ χέρια του ἔσταζαν αἷμα.**

Ἔτσι εἶνε, ἀγαπητά μου ἀδέρφια. Τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» ἔχει μεγάλη δύναμι – πότε ὁμως; **Ὅταν πιστεύῃς κ' εἶσαι καθαρὸς ἀπὸ ἁμαρτίες** (πορνεῖες, μοιχεῖες κ.λπ.), ἢ ὅταν μετανόῃς καὶ ζητᾷς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξομολογῆσαι τὶς ἁμαρτίες σου. Τότε, μιὰ φορὰ θὰ λὲς τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», καὶ θὰ κατεβαίνουν τὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ναί, ἀδελφοί μου· τεραστία δύναμι ἔχει ἡ προσευχή. **Ἄς λέμε λοιπὸν ὅλοι «Κύριε, ἐλέησον» ἀδιαλείπτως.** «*Κύριε, ἐλέησον*» γιὰ τὰ παιδιὰ μας, «*Κύριε, ἐλέησον*» γιὰ τὶς γυναῖκες, «*Κύριε, ἐλέησον*» γιὰ τὸ χωριό, «*Κύριε, ἐλέησον*» γιὰ τοὺς γεωργούς μας, «*Κύριε, ἐλέησον*» γιὰ τὴν πατρίδα μας τὴν ἀγαπημένη, «*Κύριε, ἐλέησον*» γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐλέησον τὸν κόσμον σου, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

«*Κύριε, ἐλέησον*», **λέω κ' ἐγὼ ὁ ἐπίσκοπος** γιὰ σᾶς· **πεῖτε κ' ἐσεῖς** γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ ἐπίσκοπο ἓνα «*Κύριε, ἐλέησον*», γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 796²

Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Ματθ. 14,14-22)
18 Αὐγούστου 2024 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ

«Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν...» (Ματθ. 14,20)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 14,14-22). Πῶς ἀρχίζει; «*Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ...*». Τί σημαίνει αὐτό; Λέει, πότε ἔγινε τὸ θαῦμα, προσδιορίζει τὸ χρόνο τοῦ θαύματος ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός. Μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθουμε, **πότε ἔκανε ὁ Κύριος τὸ θαῦμα αὐτό.**

Πότε τὸ ἔκανε; Τὸ Εὐαγγέλιο λέει παραπάνω, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν σὲ μιὰ πόλι καὶ ξαφνικὰ σηκώθηκε κ' ἔφυγε· δὲν ἤθελε πλέον νὰ μείνῃ ἐκεῖ οὔτε λεπτό. Πῆγε στὴν ἔρημο. Γιατί ἄραγε; τί συνέβη; Ἔφτασε στὰ αὐτιά του μιὰ εἶδησι· ὅτι στὴν πόλι, στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ, ἔγινε ἓνα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα ἐγκλήματα. **Ἔσφαξαν τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο!** Καὶ γιατί τὸν ἔσφαξαν; τί κακὸ ἔκανε; Εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἠλεγξε τὸ παράνομο βασιλικὸ ζευγος. Ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ εἶπε στὸν Ἡρώδη· «Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, βασιλιᾶ, νὰ ἔχῃς τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μάρκ. 6,18). Γι' αὐτὸ ὁ βασιλιᾶς τὸν ἀποκεφάλισε. «Ὅταν λοιπὸν τὸ ἄκουσε ὁ Χριστὸς, βγήκε ἀπ' τὴν πόλι καὶ πῆγε στὴν ἔρημιὰ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ.

Ἄκουτε, ἀδελφοί μου; **Μέσα στὴν πολιτεία ἔγινε ἐγκλημα.** Καὶ αὐτὸ ποὺ ἔγινε τότε, ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται πάντοτε.

Γιά φανταστῆτε· τὸν ἅγιο Ἰωάννη στὴν ἔρημο τὸν σεβάστηκαν καὶ τὰ θηρία, μέσα ὅμως στὴν πολιτεία τὸν ἔσφαξαν οἱ ἄνθρωποι. Μ' αὐτὸ ποὺ ἔκαναν ὁ Ἡρώδης ἢ Ἡρωδιάδα καὶ ἡ Σαλώμη ἀπέδειξαν, ὅτι **ἀπ' ὅλα τὰ θηρία τὸ ἀγριώτερο εἶνε ὁ ἄνθρωπος·** ὅτι τὰ μεγάλα θηρία δὲν ζοῦν στὴν ἔρημο ἀλλὰ στὶς πολιτεῖες.

Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ στὴν ἔρημο, ἔτσι κ' ἐμεῖς. Νὰ τὸ θυμᾶστε, ἀδέρφια μου· **σὲ μιὰ νύχτα θὰ ἀδειάσουν οἱ πολιτεῖες,** καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ πάνε μέσα στὶς σπηλιές καὶ στὶς χαράδρες καὶ στὶς τρύπες

τῆς γῆς γιὰ νὰ σωθοῦν. Γιατὶ θὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὸ φοβερώτερο θηρίο, τὸν ἄνθρωπο.

Στὴν ἔρημο λοιπὸν πῆγε ὁ Χριστός, καὶ χάρθηκε ἀπὸ τὴν κοινωνία. Αὐτὸ εὐχαρίστησε τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Ἄλλ' ὁ πολὺς λαὸς λυπήθηκε ποὺ δὲν ἔβλεπε τὸ Χριστό. Κι ὅταν ἔμαθαν, ὅτι εἶνε στὴν ἔρημο, ἔγινε κάτι τὸ πρωτάκουστο· βάδισαν χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Κι ὅταν εἶδαν τὸ Χριστό, ποιά χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι αἰσθάνθηκαν! Τοὺς ἔφτανε καὶ μόνο νὰ τὸν βλέπουν. Καὶ ὁ Χριστός, ὅταν εἶδε τὸν κόσμον αὐτὸ τὸν βασανισμένο καὶ τυραννισμένο, τοὺς **ἐσπλαγχνίσθη** (Ματθ. 14,14), καὶ θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους των. Κατόπιν ἄνοιξε τὰ ἄχραντά του χεῖλη καὶ **ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ.** Τοὺς δίδασκε μὲ τέτοια ἀπλότητα, ποὺ ὅλοι ἦταν κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ δὲν τοὺς ἔκανε καρδιὰ νὰ φύγουν.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, καὶ αὐτοὶ δὲν ἔφευγαν ἀπὸ κοντά του. Ὅχι σὰν κ' ἐμᾶς, ποὺ ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία καὶ κοιτᾶμε τὰ ῥολόγια καὶ λέμε, Πότε θὰ τελειώσῃ... Τὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια **δὲν τοὺς ἔκανε καρδιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.** Κάθονταν καὶ μιὰ καὶ δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσερις ὥρες καὶ ἔκαναν ἀγρυπνίες. Τώρα ἔφυγε αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός.

Περνοῦσαν λοιπὸν οἱ ὥρες. **Ἄρχισε πλέον νὰ βραδιάζῃ,** μὰ ὁ Χριστὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ διδάσκῃ. Σὲ μιὰ στιγμή τὸν πλησίασαν οἱ ἀπόστολοι καὶ τοῦ λένε·

—Δάσκαλε, **καιρὸς νὰ σταματήσῃς.** Βράδιασε, εἶνε ἔρημος ὁ τόπος. Σὲ παρακαλοῦμε ἄφησε τὸν κόσμον —ἐδῶ εἶνε χιλιάδες— νὰ πάῃ στὰ κοντινὰ χωριά **ν' ἀγοράσῃ ψωμὶ νὰ φάῃ.**

Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ·

–Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγη κανεὶς. **Νὰ τοὺς δώσετε ἐσεῖς** νὰ φᾶνε.

Καὶ οἱ ἀπόστολοι τοῦ λένε·

–Κύριε, στὸν ἔρημο αὐτὸ τόπο, ἡ προμήθειά μας εἶνε μόνο πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια. **Ποῦ νὰ φτάσουν αὐτά;...**

Τότε ὁ Χριστὸς διέταξε νὰ ξαπλώσουν καταγῆς. Μετὰ πῆρε στὰ ἁγία του χέρια τὰ ψωμιά καὶ τὰ ψάρια καὶ τὰ εὐλόγησε. Καὶ **μόλις τὰ εὐλόγησε, ἔγιναν πλήθος** καὶ δὲν τελείωναν. Ὅ,τι εὐλογεῖ ὁ Χριστὸς, γίνεται βρῦση. Καὶ μοίραζαν οἱ ἀπόστολοι καὶ τεμάχιζαν τὸν ἄρτο, καὶ πάλι μοίραζαν· καὶ σκόρπισαν τὰ ψάρια, καὶ σκόρπισαν τὰ ψωμιά. *«Καὶ ἔφαγον»,* λέει, *«πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν»* (Ματθ. 14,20). Περίσσεψαν μάλιστα καὶ δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα ψωμιά!

Ἄλλὰ τί ἀκούω; Δὲν ἀκοῦτε ἐσεῖς;

✓ Ἐρχεται ὁ διάβολος τῆς ἀπιστίας καὶ λέει· Ἄκου ἑκεῖ, μὲ πέντε ψωμιά καὶ δυὸ ψάρια χόρτασαν πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι! (Καὶ δὲν ἦταν μόνο τόσοι. Πέντε χιλιάδες ἦταν οἱ ἄντρες. Ἄν ὑπολογίσουμε καὶ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, τότε στὴ συγκέντρωσι αὐτὴ ἦταν πάνω ἀπὸ δεκαπέντε - εἴκοσι χιλιάδες). Γι' αὐτὸ ὁ διάβολος μᾶς λέει· **Εἶνε δυνατὸν αὐτό;...**

Μὰ ὁ πολλαπλασιασμὸς αὐτὸς **ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο στὰ χωράφια**, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε μάτια νὰ τὸν δοῦμε. Μάλιστα· ἐπαναλαμβάνεται μὲ κάθε σπόρο ποὺ πέφτει στὸ χῶμα. Ἄνοιξε τὰ μάτια νὰ διῆς.

✓ Ἄλλὰ παρουσιάζεται καὶ δεύτερος διάβολος. Καλά, λέει, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔδωσε τόσα ἀγαθὰ, **γιατί ἄλλος εἶνε πεινασμένος καὶ ἄλλος χορτάτος; Φταίει ὁ Θεός;...**

Δὲν φταίει ὁ Θεός. Φταίει ὁ ἄνθρωπος. **Φταίνει οἱ κακίες τοῦ ἀνθρώπου.** Φταίνει πρῶτα - πρῶτα ἡ σπατάλη. Φταίνει ἔπειτα ἡ πολυτέλεια. Φταίνει ἀκόμα ἡ φιλαργυρία. Φταίνει ὁ ἄνθρωπος, ὄχι ὁ Θεός.

✓ Μὰ τώρα ἀκούγεται καὶ τρίτος διάβολος. Κάποτε, λέει, ἡ γῆ ἔφτανε καὶ χόρταινε τὸν κόσμον. Τώρα αὐξηθῆκαμε πολὺ. Λοιπὸν νὰ πάψουν νὰ γεννοῦν οἱ ἄνθρωποι, **νὰ περιορίσουν τίς γεννήσεις!...**

Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε; **Ἡ ἐπιστήμη,** ἀδελφοί μου, λέει, **ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ,** ἐὰν τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε ὅπως πρέπει, **φτάνει γιὰ νὰ θρέψη** διπλάσιο καὶ τριπλάσιο πληθυσμὸν.

Ἔτσι λοιπὸν δὲν ἔχουν δίκιο αὐτοὶ ποὺ λένε, ὅτι τάχα φταίει ὁ Θεὸς διότι δυστυχεῖ ὁ ἄνθρωπος. **Φταίει ὁ ἄνθρωπος.**

Τελειώνω, ἀδελφοί μου. Καὶ σήμερα δυστυχεῖ ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε γεγονός ὅτι **ὑπάρχει δυστυχία** στὸν κόσμον. Καὶ ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας εἶνε, ἀγαπητοί μου, ὅτι δὲν βαδίζουμε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι φτάσαμε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Καὶ νὰ ξέρομε πολὺ καλά, ὅτι **αὐτὴ ἡ γῆ,** ποὺ εἶνε τοῦ Θεοῦ ὑπηρετριά, μιά μέρα **θα στερέψη.** Θὰ γίνῃ σὰν τὴ μάνα ποὺ στερεύει τὸ στῆθος τῆς καὶ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ γάλα. Μάλιστα, ἀγαπητοί μου. Γιατί νὰ δίνῃ ὁ Θεὸς τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ στὸν ἄνθρωπο τὸν ἀχάριστο; καὶ **γιατί νὰ μᾶς εὐλογῇ ὁ Κύριος,** τὴν ὥρα ποὺ δείχνουμε **τέτοια ἀχαριστία** πρὸς αὐτόν; Δὲν τοὺς βλέπεις τοὺς ἀνθρώπους; Χτυπάει ἡ καμπάνα τὴν Κυριακὴ, κι ἀπὸ τοὺς ἑκατό, ποὺ κατοικοῦν στὴν ἐνορία, μόνο δύο πᾶνε στὴν ἐκκλησία! Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε; Ἡ κάθονται στὸ τραπέζι, ἔχουν μπροστά τους ὅλα τ' ἀγαθὰ, καὶ τρῶνε σὰν τὰ ζῶα. Ποῦ εἶνε τὰ ἅγια ἐκεῖνα χρόνια, ποὺ ἔλεγαν τὸ *«Πάτερ ἡμῶν...»!* Τώρα τίποτα...

Ἄδελφοί μου, τὸ συμπέρασμα. Ἄς προσπαθήσουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστό. **Νὰ εἴμαστε κοντὰ στὸ Χριστό.** Κι ὅταν εἴμαστε κοντὰ του, ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς εὐλογῇ. Ὡς τί μεγάλο πρᾶγμα εἶνε νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Χριστὸς! Ὅταν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, δὲν σοῦ λείπει τίποτε. **Ὅταν δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ,** δὲν πᾶ' νὰ χτίζῃς σπίτια, δὲν πᾶ' νὰ ἔχῃς στὴν τράπεζα λεφτά, ὅταν δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, εἶσαι δυστυχής. Ὅταν δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, **κόλασι εἶνε ἡ ζωὴ.**

Ὡς ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, ἡ εὐλογία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ εὐλογία τῶν ἁγίων, **ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ!** Ὁ Χριστὸς *«ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε»*, λέει, τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια (Ματθ. 14,19). Ὡς ἡ εὐλογία αὐτὴ! Σήμερα λείπει. **Λείπει, καὶ γι' αὐτὸ ὑποφέρουμε.**

Ἄδελφοί μου, **κοντὰ στὸ Χριστό!** Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς ἄς πιστεύουμε. Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ στὸ σπίτι μας, στὸ ἐργοστάσιό μας, στὰ σχολεῖα μας, στὸ στρατό μας, στὴ θάλασσά μας, στὸν ἀέρα μας, στὰ ἀνάκτορα, στὶς καλύβες, παντοῦ. Τότε ἡ πατρίς μας θὰ εἶνε τρισευλογημένη, καὶ θὰ τὸ αἰσθανθοῦμε κ' ἐμεῖς. Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε στὴν Ἐκκλησία· *«Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ»* (Ψαλμ. 33,11).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἰ. ναὸ Μεταμορφώσεως Μασχάτου - Ἀθηνῶν, τὴν 23-7-1961 πρῶτ. Καταγραφή καὶ σύντμησις 29-7-2001, ἐπανέδοσις 2-7-2024.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 996²

Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34)
25 Αὐγούστου 2024 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ κίνδυνοι τῶν παιδιῶν

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο μᾶς διηγεῖται ἓνα θαῦμα. Ποιό εἶνε τὸ θαῦμα; Ἄν πάρετε ἓνα χάρτη τῆς Ἁγίας Γῆς, θὰ δῆτε ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ Ἰορδάνης ποταμός, ποὺ ἔχει τὶς πηγές του στὰ ὄρη τοῦ Λιβάνου. Σὲ κάποιο σημεῖο τὰ νερά του πέφτουν σὲ μιὰ λεκάνη τῆς γῆς, καὶ σχηματίζουν μιὰ ὠραία λίμνη, ποὺ εἶνε ἱστορική. Ἐκεῖ ἦρθε ὁ Χριστὸς καὶ ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς ψαράδες ἐκείνης τῆς περιοχῆς – ὄχι ἀπὸ σχολές καὶ ἀκαδημίες – διάλεξε τοὺς πρώτους μαθητάς του, ποὺ ἔγιναν παγκόσμιοι διδάσκαλοι.

Στὰ ἀνατολικά τῆς λίμνης αὐτῆς, ποὺ ἡ ὄχθη ἦταν ἔρημη, βρισκόταν ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητάς του. Καὶ λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ Χριστὸς τοὺς «ἠνάγκασε» (Ματθ. 14,22), τοὺς ὑποχρέωσε, νὰ μποῦν σ' ἓνα πλοῖο καὶ νὰ περάσουν ἀπέναντι. Καὶ ἐνῶ οἱ μαθηταὶ ταξίδευαν, ὁ Χριστὸς – ἦταν πλέον νύχτα – ἀνέβηκε **στὸ βουνὸ νὰ προσευχηθῆ ὁ μόνος του.**

Πόσο πρέπει νὰ ντραποῦμε ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, ποὺ δυσκολευόμαστε νὰ κάνουμε λίγα λεπτὰ προσευχή! Τὸ Εὐαγγέλιο κι ἄλλη φορὰ λέει, ὅτι ὁ Χριστὸς «ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ» (Λουκ. 6,12) ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασε στὸ ὄρος προσευχόμενος. Καὶ εἶνε **ὑπόδειγμα γιὰ μᾶς, πόσο πρέπει ν' ἀγαποῦμε τὴν προσευχή.**

Ἐνῶ ὁ Χριστὸς προσευχόταν στὸ βουνὸ κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα, τὸ πλοῖο μὲ τοὺς μαθητάς ταξίδευε στὴ λίμνη. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμως φύσηξε ἀέρας ἀντίθετος καὶ δυνατός, πολλῶν μποφὸρ ὅπως λένε σήμερα. Σηκώθηκαν κύματα καὶ χτυποῦσαν τὸ πλοῖο. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ἡ **φουρτούνα**, τὴν ὥρα ἐκεῖνη βλέπουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας κάτι νὰ κινῆται. Ταραχτήκαν κι ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς φώναξαν «**φάντασμα!**». Τότε ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου. Δὲν ἦταν λοιπὸν φάντασμα, ἦταν ὁ Χριστὸς.

–**Μὰ ὁ Χριστὸς περπατᾶει πάνω στὰ κύμα-**

τα; θὰ πῆ κάποιος ὀρθολογιστής. Βρέ παραμύθια ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ διδάσκουν καὶ σήμερα οἱ παπᾶδες στὶς ἐκκλησίες!...

Κι ὁμως εἶνε γεγονός ὅτι ὁ Χριστὸς περπατοῦσε πάνω στὰ κύματα. Καὶ μὴ φανῆ καθόλου παράδοξο. Ἄν ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὶς ἰκανότητες ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, κατορθώνη νὰ ἐπιπλέη στὴ θάλασσα, πολὺ περισσότερο ἐκεῖνος ἔχει αὐτὴ τὴ δύναμη. Ἄν πιστεύης ὅτι ὑπάρχει Θεὸς παντοδύναμος, **μὴν ἀμφιβάλλεις.**

Βλέποντας τὸ Χριστὸ νὰ περπατᾶ πάνω στὰ κύματα, ὁ Πέτρος, ἐνθουσιώδης, λέει: – Κύριε, ἂν εἶσαι σύ, δός μου ἐντολὴ νὰ ἴρθω κοντά σου πατώντας πάνω στὰ νερά. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ λέει: «Ἐλθέ» (Ματθ. 14,29). Κατέβηκε λοιπὸν ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ **ἄρχισε** – θαυμάσιο φαινόμενο! – **νὰ περπατᾶ πάνω στὰ κύματα.** Ἄλλὰ σὲ μιὰ στιγμή, ἀντὶ νὰ εἶνε προσηλωμένος στὸ Χριστό, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἀντλοῦσε δύναμη, εἶδε τὸν ἄνεμο ἰσχυρό, φοβήθηκε καὶ καθὼς ἄρχισε νὰ βουλιάζη φώναξε: «**Κύριε, σῶσόν με.**». Ὁ Χριστὸς ἀμέσως ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ τὸν ἔπιασε λέγοντας: «**Ὁλιγόπιστε!**», γιὰτί δίστασες; (ἐ.ἀ. 14,30-31). Ὅταν μπῆκαν στὸ πλοῖο κόπασε ὁ ἄνεμος κι ὅλοι ἔπесαν καὶ προσκύνησαν τὸ Χριστό ὡς Θεό.

Γνωστὸ τὸ θαῦμα αὐτό. Τί μᾶς διδάσκει; Πολλὰ πράγματα. Σὲ ἓνα θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας. Ὅπως τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ κινδύνευαν, ἔτσι καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κινδυνεύουν. Ἡ ζωὴ αὐτὴ, ὅπως λέμε, εἶνε θάλασσα μὲ ἄγρια κύματα ποὺ χτυποῦν τὸν ἄνθρωπο. **Ὅλοι κινδυνεύουν.** Περισσότερο ὁμως ἀπ' ὅλους κινδυνεύουν **τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι.** Γι' αὐτὸ ἐπιτρέψτε μου σήμερα ν' ἀπευθυνθῶ εἰδικὰ σ' αὐτούς.

Ζήσατε, **ἀγαπητά μου παιδιὰ**, σὲ χρόνια εἰρηνικά. Καὶ εὐχομαι, ποτέ νὰ μὴ δοκιμάσετε αὐτὰ ποὺ ζήσαμε ἐμεῖς. Ἄλλὰ καὶ σήμερα οἱ

κίνδυνοι δὲν ἔλειψαν. Κινδυνεύετε σωματικῶς, κινδυνεύετε καὶ ψυχικῶς.

Κινδυνεύετε σωματικῶς. Γιατί κινδυνεύετε; Λόγω τῆς ἀπειρίας σας καὶ λόγω τῆς τολμηρότητός σας· σᾶς διακρίνει μιὰ τολμηρότης καὶ μιὰ ἔλλειψι πείρας. Βάζει ἡ τροχαία διάφορα σήματα γιὰ τὴν κυκλοφορία. Ὁ γέρος τὰ βλέπει καὶ προσέχει πῶς θὰ περάσῃ τὸ δρόμο· τὸ παιδί περνάει χωρὶς νὰ ὑπολογίζη τίποτα, καὶ τὸ κόβει τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ περισσότερα δυστυχήματα ἔχουν θύματα νέους. Κινδυνεύουν τὰ παιδιά ἀπὸ τοὺς τροχούς. Κινδυνεύουν καὶ ἀπὸ διάφορα παιχνίδια, καὶ τὰ πιὸ ἀθῶα. Πόσες φορὲς π.χ. στὸ ποδόσφαιρο παθαίνουν ἐξαρθρώσεις, σπάζουν πόδια καὶ κεφάλια, καὶ κάποτε μένουν ἀνάπηροι στὰ καροτσάκια. Κινδυνεύουν ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεύμα. Ἐνα παιδάκι τὸ ἄφησε ἡ μάνα του μόνο· αὐτὸ εἶδε στὸν τοῖχο τὶς δυὸ τρυπούλες τῆς πρίζας, βρῆκε ἓνα σύρμα κ' ἔβαλε τὴν μίαν ἄκρη τοῦ σύρματος στὴν μιὰ τρύπα καὶ τὴν ἄλλη στὴν ἄλλη· ἔμεινε στὸν τόπο, ἀπὸ ἀπειρία. Κινδυνεύουν προπαντὸς οἱ νέοι ἀπὸ τὰ ναρκωτικά, ποὺ ἔχουν τώρα μεγάλη διάδοσι. Μὲ ἐνέσεις καὶ ἄλλους τρόπους γίνονται σὰν φυτὰ, καταντοῦν ἠλίθιοι· τὸ πιὸ ἔξυπνο παιδί καταντᾷ σὰν βλάκας, καὶ τέλος πεθαίνει μ' ἓνα οἰκτρὸ θάνατο. Κίνδυνος ὅμως καὶ ἀπὸ τροφές. Πρῶτα ὅλα ἦταν ἀγνά· τώρα, ποὺ οἱ γεωπόνοι ἐπεμβαίνουν μὲ χημικὲς οὐσίες, τὰ παιδιά δὲν τρέφονται πλέον μὲ εἶδη ὑγιεινά, ὅπως ἦταν στὴ φύσι. Κινδυνεύετε ἀκόμα ἀπὸ τὰ φάρμακα, ποὺ κι αὐτὰ δὲν εἶνε πάντοτε ὠφέλιμα, ἀλλὰ ἔχουν πολλὲς παρενέργειες.

Κινδυνεύετε ὅμως προπαντὸς ψυχικῶς. Κινδυνεύετε ἀπὸ αἰσchrά περιοδικά, ποὺ γέμισαν τὰ περίπτερα. Αἰσchrότερα δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμον. Ἄν πᾶς σὲ ἄλλες χῶρες, τέτοια περιοδικὰ δὲν θὰ δῆς. Κινδυνεύουν τὰ παιδιά ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, ποὺ μεταδίδει ἀσέβειες καὶ βλαστημίες ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ἐναντίον τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων. Κινδυνεύετε πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν τηλεόρασι. Ἐδῶ ἡ τηλεόρασι ἔχει τέτοιες ἐκπομπές ποὺ πρέπει νὰ ντρεπώμαστε. Ἄλλὰ καὶ διεθνῶς ἀσκεῖ μεγάλη φθορά. Λένε, ὅτι κι αὐτὸς ὁ ἐφευρέτης της, ὅταν εἶδε πῶς χρησιμοποιεῖται ἢ ἐφεύρεσί του, εἶπε· Νά ἔξεραι ὅτι τὸ μέσον αὐτὸ θὰ χρησιμοποιῆται ἔτσι, δὲν θὰ βασάνιζα γι' αὐτὸ τὸ μυαλό μου!... Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ κηδεύσαμε καὶ κλάψαμε ἓνα μαθητὴ γυμνασίου. Εἶχε μανία νὰ βλέπῃ τηλεόρασι. Κοντὰ στὰ ἄλλα, εἶδε κ' ἓνα ἔργον μὲ κάποιον ποὺ

σὲ στιγμὲς ἀπελπισίας πῆγε καὶ ἀπαγχονίσθηκε. Τὸ εἶδε αὐτό, καὶ τὸ μιμήθηκε! Καὶ δὲν εἶνε τὸ μόνο δυστύχημα. Κινδυνεύετε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ἀγαπητὰ μου παιδιά. Ἄλλὰ κινδυνεύετε ἀκόμα καὶ στὸ σχολεῖο. Πότε; Ὅταν ὁ δάσκαλος ἢ ὁ καθηγητὴς σας εἶνε ὑλισταὶ καὶ ἄθεοι. Κινδυνεύετε ὅμως καὶ μέσ' στὸ σπίτι σας, ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα. Πότε; Ὅταν οἱ γονεῖς εἶνε ἄπιστοι. Μὴ φανῆ παράξενο· τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς, ὅτι «*ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκτικοὶ αὐτοῦ*», οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ του (Ματθ. 10,36). Δὲν εἶπα τίποτα. Κινδυνεύετε ἀπὸ κάποιο μεγαλύτερον ἐχθρό. Εἶνε ὁ ἑαυτὸς μας! Ἦρθε κάποιος καὶ τί μοῦ λέει· –Ἐχω, τρικυμία. –Μὰ ποῦ εἶσαι; στὴ θάλασσα, στὸν ὠκεανό; –Μακάρη νὰ μὲ χτυποῦσαν ἐκεῖνα τὰ κύματα. Μέσ' στὴν καρδιὰ νιώθω σεισμό... Ἐννοοῦσε τὰ πάθη τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ποὺ περιέγραψε καὶ ὁ Σαίξπηρ. Κινδυνεύετε λοιπὸν ἀπὸ τὸν κακὸ ἑαυτὸ σας, ἀπὸ τὶς κακίες καὶ τὰ ἐλαττώματα. Κινδυνεύετε τέλος ἀπὸ κάποιον, ποὺ πολλοὶ ὑποτιμοῦν, ὑπάρχει ὅμως. Εἶνε ὁ σατανᾶς. Ὅπως εἶνε πραγματικότητα ὅτι ὑπάρχει νύχτα, ἔτσι εἶνε πραγματικότητα ὅτι ὑπάρχει κι αὐτός. Κινδυνεύετε ἀπὸ τὸ σατανᾶ, ποὺ κατὰ τὴν Γραφὴν σὰν λιοντάρη, «*ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπήν*» (Α' Πέτρ. 5,8). Ἄπ' ὅλα αὐτὰ κινδυνεύετε.

* * *

–Ὅλο κινδύνους μᾶς γέμισες. Παντοῦ κινδύνους. Τί νὰ κάνουμε, **ν' ἀπελπιστοῦμε λοιπόν;** **Ἦχι,** δὲν λέμε αὐτό. Λέμε κάτι ἄλλο. **Νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὸν Πέτρο.** Ὅσο εἶχε τὰ μάτια του ψηλὰ στὸ Χριστό, ἦταν γεμάτος ἐλπίδα· ὅταν τὰ πῆρε ἀπ' αὐτόν, ἄρχισε νὰ βυθίζεται.

Πατριά μου! Μέσα στὸν κόσμον αὐτὸν θὰ δοκιμάσετε μεγάλους κινδύνους καὶ τρικυμίες. Ἄλλ' ὅταν ἔρθῃ τὸ κύμα τοῦ πειρασμοῦ, ἐσεῖς στραφήτε καὶ **προσηλωθήτε στὸ Χριστό. Πιστέψτε σ' αὐτόν!** Καὶ ὁ Χριστὸς, ποὺ ἔδωσε τὴ δύναμι στὸν Πέτρο νὰ περπατᾷ πάνω στὰ κύματα· ὁ Χριστὸς, ποὺ ἔδωσε δύναμι στοὺς μάρτυρες καὶ ὁμολογητὰς ν' ἀντισταθοῦν· ὁ Χριστὸς, ποὺ ἔδωσε δύναμι στοὺς ἀσκητὰς νὰ νικήσουν σάρκα, κόσμον καὶ διάβολον· ὁ Χριστὸς θὰ δώσῃ καὶ σ' ἐσᾶς τὴ δύναμι νὰ βγῆτε νικηταί. Ἦχι ἠττημένοι, ὄχι λιποτάκτες, ἀλλὰ νικηταὶ στὸν ἱερὸ ἀγῶνα. Ἔτσι, ὅσαδήποτε μποφορ καὶ ἂν πνέουν, νὰ περάσετε τὸν ὠκεανὸ αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ νὰ φθάσετε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ στὸ λιμάνη τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε ὅλοι ν' ἀξιοθροῦμε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**